

Mening kende vi jo af Afstemningen over de privat indbragte Lovforslag af lignende Indhold — Naar efter Naar at opretholde dem. § 2 i Grundloven er jo meget simpel og meget klar, og den er Befolkningen fuldt paa det rene med. Naar den overtrædes i den Grad, som Tilfældet er, ikke alene ved Udstedelsen men navnlig ved Opretholdelsen af de samme Love Naar efter Naar, er det en saadan Krænkelser af Befolkningens Retsbevidsthed, der ikke kan virke andet end højest skadelig. Naar man kender navnlig de jydste Bønder, som jeg selvfølgelig kender bedst, naar man kender deres Sejghed i Opfattelsen af, hvad der er Ret, og naar man har set, hvorledes de for en Ubetydelighed kunne føre Proces Naar efter Naar, fordi de tro at have Retten paa deres Side, saa tager man fejl, naar man tror, at den Sæd, her er saaget, let glemmes. Jeg er altsaa fuldstændig klar over, at det kan kun virke skadelig. Jeg vil sige dertil, at ihvorvel der i foregaaende Samlinger og særlig i sidste Samling er udført et betydeligt Lovarbejde og udkommet ret gode Love, Love, som ogsaa jeg sætter megen Pris paa, er dog saa meget sikkert, at selv om dette sker, og uagtet Regeringen har været ret vel medvirkende dertil, bliver dog Braadden i Befolkningens Sjæl over de provisoriske Tilstande ved at være til Stede. Det virker selvfølgelig tilbage ogsaa paa Tingmedlemmerne her og virker saaledes tilbage, at Arbejdet altid gaar tungt og langsomt, selv naar det gaar bedst; selv om alle Parter have redelig og god Vilje til at gøre det bedste, ligger dog det provisoriske bagved, hæmmende og lammende, saa Arbejdet gaar sin tunge Gang. Ganste vist har der under Tiden her oppe i Tinget været Vidnesbyrd om, at det gik for rask, men ogsaa det er en Folge af hele den provisoriske Tilstand, naar man saaledes skal fare det over med en Harefod; man bliver nødt til det, fordi det ikke er muligt at fremme Sagerne paa anden Maade i det andet Ting, end at man her bliver nødt til at tage det paa en saadan ekstraordinær Maade. Se, det er nu min Betragtning i det hele af disse Forslag, ikke alene af det her foreliggende, men ogsaa af de andre, og jeg er derfor fuldstændig paa det klare med, at jeg ikke alene vil stemme mod det ene

Lovforslags Overgaaing til 2den Behandling, men ogsaa stemme mod de øvrige.

Hvad nu selve Sagen angaar, rent realiter set, forekommer Lovforslaget mig ligesom den ærede 4de Landstingsmand for København (Det. Hansen) ikke at være heldigt, selv betragtet blot som Lovforslag. Gendarmeristationen er alt for dyr. Vi ere nu naaede til, at vort Politifoster os over 2 Millioner Kr. om Aaret, og her imod 2½ Million. Gendarmeriet og de ekstraordinære Politiforanstaltninger koste os hen imod 1 Million. Gendarmeriet koster Naar for Naar noget over 700,000 Kr. ifølge Statsregnskabet for sidste Naar 722,448 Kr. — og de ekstraordinære Politiforanstaltninger 150,000 Kr., det bliver altsaa henved 1 Million. Politiet i Landet koster ca. 1,300,000 Kr., egentlig nærmere 1,400,000 Kr. — Jeg kan ganste vist ikke se det nøjagtigt for Købstædernes Vedkommende, idet der staar i de statistiske Opgivelser: Rets- og Politivæsen, og det koster i alt 389,793 Kr. Der er altsaa noget mere, som ikke absolut hører ind under Politiet, men da det ikke er adskilt i Statistiken, har jeg ikke nøjagtig kunnet finde, hvor meget det koster. Ellers tilfammentaget koster Politiet i København, Købstæderne og Amtene paa Landet 1,382,000 Kr.; sammenlagt med den Million, Staten giver, bliver det altsaa næsten 2½ Million Kr. Det er over 1 Kr. pr. Menneske, og det er for meget. Man skalde tro, vi vare et uhyre rigt Land, saadan som vi have Naad til at se Rente ud. Jeg tror imidlertid ikke, Landet er rigt, de stigende Prioriteter, som tiltage efter en foruroligende Maalestok, vise det modsatte. Naar Produktionsomkostningerne blive saa dyre gennem de forøgede Skatter, kaa det jo heller ikke være andet, end at vi efterhaanden blive ude af Stand til at konkurrere med andre Lande, som ikke have disse store Udgifter. Nu sagde den sidste ærede Tale: vi ville ogsaa gerne have Politiet forandret, men vi tør ikke opgive Gendarmeriet, fordi vi vide ikke, hvad vi saa i Stedet, og vi ere bange for, at vi saa noget ubrugeligt i Stedet, vi maa se efter, hvad der er til Landets Tarv. Ja, det maa vi vist alle; det maa baade det ene Ting og det andet Ting se efter, hvad der er til Landets og Folkets Tarv. Sagen er imidlertid den,